

“Mens voor de mensen zijn, herder als God,” zongen we tussen de twee lezingen. Maar als God, hoe doe je dat? Ik heb helaas nog nooit de kans gekregen om God tijdens een Summerschool of workshop aan het werk te zien.

Ons woordje God zou teruggaan op het Sanskriet of op het Indo-Europees “guto”¹, wat ‘roepen’ of ‘aanroepen’ zou betekenen. God, “degene die roept” of “degene die geroepen wordt”? In ieder geval heeft **God iets te maken met een proces dat zich tussen minstens twee wezens afspeelt**, iets wat een verbinding tot stand brengt of minstens vertrekt van een verbinding.

De joodse godsnaam JHWH, “**ik ben die is**” of “ik zal er zijn voor u”, brengt ons nog een stapje verder. “Ik ben die is” of “**de Ene**”/ “**EI**” zegt ons dat datgene wat wij zo benoemen de essentie, de **kern van het leven** zelf is.

Kijken we naar de vertaling “**ik zal er zijn voor u**”, dan krijgen we onmiddellijk een invulling van die essentie: **er zijn voor elkaar**.²

Zowat twintig jaar geleden belandde ik stiekem (en oningeschreven) op een internationaal theologisch congres, hier in Leuven. De titel van dat congres? “God as a process³, God as a relationship”. God als een proces, God als een relatie. God als iets **verbindends**, iets dynamisch, iets relationeels dat zich **tussen** mensen, tussen levende wezens voltrekt.

Mens voor de mensen zijn, herder als God: een hele boterham en toch zo eenvoudig.

In de Filippenzenbrief hoorden we dat we **iedereen** ons moeten laten kennen als vriendelijke mensen. Al is het maar met een knikje, een glimlach op ons gelaat. Ja, gewoon een glimlach, ook wel eens de kortste afstand tussen twee mensen genoemd. Of beter: de kortste manier om die afstand te overwinnen. Iets wat we allemaal kunnen, je hoeft er geen trainingen voor te volgen, je hebt er geen materiaal en geen geld en amper spierkracht voor nodig.

Wie de bijbel verder verkent, vindt middels Jezus nog een extra invulling van die verbindingskracht. God is Woord en het Woord is mens geworden, lezen we in de inleidende verzen van het Johannesevangelie⁴. Dat mensgeworden woord, misschien ongesproken, misschien ongehoord (in beide betekenissen). Een woord dat we niet durven uitspreken, dat aarzelt op onze lippen, net zoals de eerdergenoemde glimlach soms.

1 Ik rakelde deze wijsheid op uit de lessen godsdienst die ik zelf mocht genieten in het middelbaar, lang voor het internet bestond. Voor alle zekerheid voeg ik er deze pagina aan toe, waar je ook nog andere etymologische hypothesen vindt.

<https://www.etymologiebank.nl/trefwoord/god>

2 Wie zegt dat iets of iemand zijn god is, zegt dat hij zonder datgene of diegen niet kan leven. Dat dat het centrale, het principe van zijn leven vormt. Wie zegt dat de naam van zijn of haar god “ik zal er zijn voor u” is, weet dus wat hem of haar te doen staat.

3 Een korte uitleg hierover, weliswaar in het Engels vind je hier:

<https://www.youtube.com/watch?v=SIZIBhYgw14&list=PLH7sr2tAvp0EL3W3M8BOPdGslckYpDMFE>

4 Het is echt de moeite om die prachtige inleiding van het Johannesevangelie een keertje rustig te lezen. En daarna herlees je het eerste scheppingsverhaal nog eens, hoe God door taal, door te spreken scheidt. Verwijl even bij de gedachte wat taal voor jou betekent of wat het de voorbije dag heeft betekend, woorden die jij sprak of schreef, en woorden die tegen jou gesproken werden of woorden die je vandaag las. En dan herlees je nog een keertje die inleiding van Johannes. Genieten!

Maar zowel de Zaligsprekingen uit de evangelielezing van vandaag als de brief aan de Filippenzen nodigen ons uit om **niet te aarzelen** en **in VOLLE vertrouwen**, minimaal met een vriendelijke blik naar elkaar -wat zeg ik- **naar iedereen** te gaan.

Durf, want de Heer is nabij, wees niet bezorgd, want de vrede van God **die alle verstand te boven gaat**, aldus Paulus in de Filippenzenbrief zal uw hart en gedachten in Christus Jezus bewaren.

En Ronny?

Toen we dit jaar de vormelingen van de Bovenlo en Blauwput verder lieten kennismaken met het christelijk geloof, vormde Ronnies woorden een sterke en zéér verstaanbare rode draad. Deemoedig én moedig zei hij dikwijls: "ik zeg altijd, "wees lief voor elkaar, zie elkaar graag", dat is het allerbelangrijkste."

Ik leerde Ronny kennen toen ik nog een heel klein schattig meisje was. Moeilijk te geloven, als u mij hier nu ziet staan, maar ons geloof wordt nu eenmaal gekenmerkt door mirakels;-)

Ronny werkte toen in Terbank en kwam regelmatig langs bij ons thuis, want mijn vader werkte toen ook in Terbank. Doorheen mijn leven kwam ik hem op allerlei momenten tegen. In Terbank als jongere bij de pluswerking, waar we een viering in elkaar staken voor de gasten daar. In Monte Rosa, in Windekind, als inspecteur voor het bijzonder onderwijs en ga zo maar door.

Maar soms ook heel onverwachts: in 2011 logeerde een koppel bij mij wiens huis verbouwd werd. Ze hadden het op een avond over de Leuvens biertherapeuten⁵ en er kwam ook een "Ronny" ter sprake: dat was "zoonen aangename, toffe (Hebreeuws ;-)
mens."

Ik vroeg wat door en bleek dat het niet zozeer het bier was dat speelde maar zijn inzet voor de Wissel en de Triangel een ondersteunend initiatief voor adolescente meisjes in moeilijke opvoedingssituaties.

Kortom overal waar ik Ronny tegenkwam of over hem hoorde, was hij een herderende figuur. Alle schapen telden mee en de sterke schapen spoorde hij aan om de minder sterke, gekwetste of uitgeputte schapen bij te staan en in de kudde in te sluiten, terwijl lhij ging zoeken naar de andere schapen die het spoor bijster waren.

En dat deed en doet hij zachtmoedig. Ook in Vogelzang waar hij tegenwoordig resideert. Zo stond hij mee aan de wieg van de gezamenlijke nieuwjaarsdrank op afstand aldaar tijdens de Coronapandemie, bewoners gingen op hun terras of voor hun deur in de gan zitten, zodat ze hun glaasje cava toch niet eenzaam in hun kamer moesten opdrinken. En ook na de Corona blijft hij verbindend en herderend aanwezig. Zo kon ik met eigen ogen zien hoe hij in de cafetaria van het WZC een heel graag geziene gast is. Voor een buitenstaander lijkt hij de gasthéér. De blik in mensen hun ogen licht op als hij binnenkomt en het is soms even wachten wie nu als eerste op verhaal kan komen bij Ronny en wie even moet wachten.

⁵ <http://leveninleuven.be/tags/leuvense-biertherapeuten/page/2/> Een persbericht uit vervlogen tijden want helaas bestaan de Leuvense biertherapeuten al enkel jaren niet meer.

Is het de aard van het (sorry;-) beestje? Een onweerstaanbare drang, een roeping?
In ieder geval ervaren we Ronny als een rolmodel, een inspirator, verbindend tegen heug
en meug, tegen klippen en bergen op, en dat niet met grote woorden maar zoals de
Zaligsprekingen ons aanmoedigen:

Zalig zijn zij,
(in woorden van vandaag),
GOE BEZIG,
AL WIE
-hoe klein en onzichtbaar en onhoorbaar ook-
probeert om elkaar,
om iedereen graag te zien,
te verbinden
van de ene hoek van de kamer of cafetaria naar de andere,
over de muren van huizen heen,
over de huizen van een straat heen,
over straten en pleinen van een parochie heen,
over de parochies van een zone heen

Merci Ronny!!! En om het met de woorden van de apostelen⁶ te zeggen:
“Blijf bij ons” , correctie: blijf nog heel lang bij en onder ons” want ik,
WIJ ZIEN JE GRAAG!

Met vragen of opmerkingen kan je terecht bij miendentandt@gmail.com

6 Lucas hoofdstuk 24 vers 29 uit het Emmausverhaal